YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kolmas jaosto)

18 päivänä lokakuuta 2007 *

Asiassa C-19/05,

jossa on kyse EY 226 artiklaan perustuvasta jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevasta kanteesta, joka on nostettu 14.1.2005,

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään N. Rasmussen, G. Wilms ja H.-P. Hartvig, prosessiosoite Luxemburgissa,

kantajana,

vastaan

Tanskan kuningaskunta, asiamiehenään J. Molde, prosessiosoite Luxemburgissa,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: tanska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kolmas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Rosas sekä tuomarit J. N. Cunha Rodrigues, J. Klučka, P. Lindh (esittelevä tuomari) ja A. Arabadjiev,

julkisasiamies: V. Trstenjak,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 10.7.2007 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Euroopan yhteisöjen komissio vaatii kanteellaan yhteisöjen tuomioistuinta toteamaan, että Tanskan kuningaskunta ei ole noudattanut yhteisön oikeuden ja erityisesti EY 10 artiklan ja Euroopan yhteisöjen omista varoista 31.10.1994 tehdyn neuvoston päätöksen 94/728/EY, Euratom (EYVL L 293, s. 9) 2 ja 8 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole asettanut komission käyttöön 18 687 475 Tanskan kruunun (DKK) suuruista määrää omia varoja lisättynä 27.7.2000 alkaen laskettavilla viivästyskoroilla.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Omia varoja koskeva järjestelmä

2 Päätöksen 94/728, jolla korvattiin Euroopan yhteisöjen omista varoista 24.6.1988 tehty neuvoston päätös 88/376/ETY, Euratom (EYVL L 185, s. 24), 2 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että yhteisöjen talousarvioon otettavia omia varoja ovat muun muassa seuraavat varat:

– niin sanotut "perinteiset" varat [2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohta] eli varat, jotka kertyvät

  – maksuista, palkkioista, lisä- tai tasausmaksuista, lisäsummista tai -osista ja muista maksuista, jotka yhteisöjen toimielimet ovat vahvistaneet tai vahvistavat muiden kuin jäsenvaltioiden kanssa käytävälle kaupalle osana yhteistä maatalouspolitiikkaa

  – yhteisestä tullitariffista ja muista tulleista kertyvistä maksuista, jotka yhteisöjen toimielimet ovat vahvistaneet tai vahvistavat muiden kuin jäsenvaltioiden kanssa käytävälle kaupalle

– niin sanotut "arvonlisäverovarat" [2 artiklan 1 kohdan c alakohta], jotka kertyvät yhdenmukaisen, kaikkien jäsenvaltioiden osalta voimassa olevan verokannan soveltamisesta arvonlisäveron määräytymisperusteeseen

– niin sanotut "bruttokansantulovarat" tai "täydentävät varat" [2 artiklan 1 kohdan d alakohta], jotka kertyvät talousarviomenettelyssä kaikki muut tulot huomioon ottaen vahvistettavan kertoimen soveltamisesta kaikkien jäsenvaltioiden yhteenlaskettuihin bruttokansantuloihin.

3 Päätöksen 94/728 8 artiklassa määrätään seuraavaa:

"1. Jäsenvaltioiden on perittävä 2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitetut yhteisön omat varat kansallisten lakiensa, asetustensa ja hallinnollisten määräystensä mukaisesti, jotka on tarvittaessa mukautettu yhteisön sääntelemien edellytysten mukaisesti. Komissio tarkastelee säännöllisesti jäsenvaltioiden sille tiedoksi toimittamia kansallisia säännöksiä ja määräyksiä, toimittaa jäsenvaltioille mukautukset, joita se pitää tarpeellisina kansallisten säännösten ja määräysten yhdenmukaisuuden varmistamiseksi yhteisön sääntelyjen kanssa, ja antaa budjettivallan käyttäjälle kertomuksen. Jäsenvaltioiden on annettava 2 artiklan 1 kohdan a–d alakohdassa määrätyt varat komission käyttöön.

2. Neuvosto antaa määräenemmistöllä komission ehdotuksesta ja Euroopan parlamenttia kuultuaan tämän päätöksen täytäntöön panemiseksi tarvittavat säännökset ja määräykset sekä säännökset ja määräykset, jotka koskevat 2 artiklassa ja 5 artiklassa määrättyjen tulojen kannon valvontaa, niiden asettamista komission käyttöön ja niiden maksamista – –"

4 Säännökset, joihin päätöksen 94/728 8 artiklan 2 kohdassa viitataan, sisältyivät päätöksen 88/376 soveltamisesta 29.5.1989 annettuun neuvoston asetukseen (ETY,

Euratom) N:o 1552/89 (EYVL L 155, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 8.7.1996 tehdyllä neuvoston asetuksella (Euratom, EY) N:o 1355/96 (EYVL L 175, s. 3; jäljempänä asetus N:o 1552/89), joka tuli voimaan 14.7.1996.

5 Asetuksen N:o 1552/89 johdanto-osan toisessa perustelukappaleessa todetaan, että "päätöksen 88/376 – – 2 artiklassa tarkoitettujen omien varojen on oltava yhteisön käytössä mahdollisimman hyvien edellytyksien vallitessa ja tätä varten on syytä vahvistaa yksityiskohtaiset säännöt, joiden mukaisesti jäsenvaltioiden on asetettava yhteisöille annetut omat varat komission käyttöön".

6 Kyseisen asetuksen 2 artiklan 1 ja 1 a kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Tätä asetusta sovellettaessa [yhteisön oikeutta] päätöksen 88/376 – – 2 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitet[tuihin] omi[in] varoi[hin] pidetään todettuna, kun tullilainsäädännössä säädetyt edellytykset maksun määrän merkitsemisestä kirjanpitoon ja sen tiedoksiannosta maksuvelvolliselle on täytetty.

1 a. Edellä 1 kohdassa tarkoitetun toteamisen päivämäärä on tullilainsäädännössä säädetyn kirjanpitoon merkitsemisen päivämäärä.

– –"

7 Asetuksen N:o 1552/89 11 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Asianomaisen jäsenvaltion on maksettava kaikista tämän asetuksen 9 artiklan 1 kohdassa tarkoitetulle tilille tehtävien tuloutusten viivästyksistä korkoa, jonka korkokanta on kyseisen jäsenvaltion rahamarkkinoilla eräpäivänä lyhyen aikavälin rahoitukseen sovellettava korkokanta kahdella pisteellä korotettuna. Korkokantaan lisätään 0,25 pistettä kutakin viivästyskuukautta kohden. Korotettua korkokantaa sovelletaan koko viivästyksen ajalta."

8 Tämän asetuksen 17 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Jäsenvaltioiden on toteutettava kaikki tarpeelliset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että 2 artiklan mukaisesti todettuja oikeuksia vastaavat määrät asetetaan komission käytettäviksi tämän asetuksen mukaisesti.

2. Jäsenvaltiot saavat vapautuksen todettuja oikeuksia vastaavien määrien asettamisesta komission käyttöön ainoastaan, jollei perintää ole voitu toteuttaa ylivoimaisen esteen vuoksi. Lisäksi jäsenvaltioiden ei tarvitse asettaa kyseisiä määriä komission käytettäviksi yksittäistapauksissa, kun kaikkien kyseessä olevaan tapaukseen liittyvien asianmukaisten tietojen tarkemmassa tarkastuksessa osoittautuu, että jäsenvaltioista riippumattomista syistä on täysin mahdotonta toteuttaa perintää. – –"

Asetus (ETY) N:o 2913/92

9 Yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1; jäljempänä tullikoodeksi) 204 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"1. Tuontitullivelka syntyy, kun

a) ei täytetä jotakin velvollisuutta, joka johtuu tuontitullien alaisen tavaran väliaikaisesta varastoinnista tai sen tullimenettelyn käyttämisestä, johon tavara on asetettu,

tai

b) ei noudateta jotakin edellytystä, joka koskee tavaran asettamista mainittuun menettelyyn taikka alennetun tuontitullin tai tullittomuuden soveltamista tavaraan sen tietyn käyttötarkoituksen perusteella,

muissa kuin 203 artiklassa tarkoitetuissa tapauksissa, jollei todeta, etteivät nämä laiminlyönnit tosiasiallisesti vaikuta väliaikaisen varastoinnin tai kyseisen tullimenettelyn oikeaan toimintaan.

2. Tullivelka syntyy joko sinä ajankohtana, jona velvollisuutta, jonka täyttämättä jättämisestä tullivelka syntyy, ei enää täytetä, tai sinä ajankohtana, jona tavara on asetettu kyseiseen tullimenettelyyn, jos myöhemmin todetaan, ettei jokin edellytys, joka on koskenut tavaroiden asettamista tähän menettelyyn taikka alennetun tuontitullin tai tullittomuuden soveltamista tavaran tietyn käyttötarkoituksen perusteella, tosiasiallisesti ole täyttynyt."

10 Tullien määrän kirjaamisesta tileihin ja tiedoksi antamisesta velalliselle säädetään tullikoodeksin 217 artiklassa seuraavaa:

"1. Tulliviranomaisten on laskettava jokainen tullivelasta johtuva tuonti- tai vientitullien määrä, jäljempänä 'tullien määrä', heti, kun niillä on käytettävissään tarvittavat tiedot, ja kirjattava nämä määrät tilikirjoihin tai muulle vastaavalle tietovälineelle (tileihin kirjaaminen).

– –

Tulliviranomaiset voivat jättää kirjaamatta tileihin tullien määrän, jota ei 221 artiklan 3 kohdan mukaan voida antaa velalliselle tiedoksi säädetyn määräajan päätyttyä.

2. Jäsenvaltioiden on määritettävä ne yksityiskohtaiset säännöt, joiden mukaan tullien määrät käytännössä kirjataan tileihin. Nämä yksityiskohtaiset säännöt voivat olla erilaisia sen mukaan, ovatko tulliviranomaiset tullivelan syntymisen olosuhteet huomioon ottaen varmoja vai eivät siitä, maksetaanko nämä määrät."

11 Saman koodeksin 218 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Jos tullivelka syntyy vastaanotettaessa ilmoitus, joka koskee muun tullimenettelyn kuin osittain tullittoman väliaikaisen maahantuonnin ilmoittamista tavaralle, tai jos se syntyy muusta toimesta, jolla on sama oikeudellinen vaikutus kuin ilmoituksen vastaanottamisella, tätä tullivelkaa vastaava tullien määrä on kirjattava tileihin heti, kun se on laskettu, ja viimeistään toisena päivänä sen päivän jälkeen, jona tavarat on luovutettu.

– –

3. Jos tullivelka syntyy muissa kuin 1 kohdassa tarkoitetuissa olosuhteissa, vastaavien tullien määrä on kirjattava tileihin kahden päivän kuluessa siitä päivästä, jona tulliviranomaiset voivat

a) laskea kyseisten tullien määrän

ja

b) osoittaa velallisen."

12 Tullikoodeksin 220 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Jos tullivelasta johtuvaa tullien määrää ei ole kirjattu tileihin 218 ja 219 artiklan mukaisesti tai jos se on kirjattu tileihin lain mukaan kannettavaa määrää pienempänä, kannettava tai kannettavaksi jäävä tullien määrä on kirjattava tileihin kahden päivän kuluessa siitä päivästä, jona tulliviranomaiset ovat todenneet tilanteen ja voivat laskea lain mukaan kannettavan tullien määrän sekä osoittaa velallisen (jälkikäteen tapahtuva tileihin kirjaaminen). Tätä määräaikaa voidaan pidentää 219 artiklan mukaisesti.

2. – – tileihin kirjaaminen ei tapahdu jälkikäteen, jos

– –

b) lain mukaan kannettavien tullien määrät ovat jääneet kirjaamatta tileihin tulliviranomaisten erehdyksen vuoksi, jota osaltaan vilpittömässä mielessä toiminut ja kaikkia voimassa olevia tulli-ilmoitusta koskevia säännöksiä noudattanut velan maksamisesta vastuussa ollut ei ole voinut kohtuudella havaita

– –"

13 Mainitun koodeksin 221 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Tullien määrä on aiheellisella tavalla annettava velalliselle tiedoksi heti, kun se on kirjattu tileihin.

– –

3. Tiedoksiantoa ei voida toimittaa velalliselle enää, kun kolmen vuoden määräaika on kulunut siitä päivästä, jona tullivelka on syntynyt. Jos tulliviranomaiset eivät kuitenkaan ole voineet tarkasti määrittää lain mukaan kannettavaa tullien määrää sellaisen tapahtuman vuoksi, joka voi johtaa rikosoikeudenkäyntiin, tiedoksianto toimitetaan kolmen vuoden määräajan päätyttyä, jos voimassa olevat säännökset sen sallivat."

14 Kyseisen koodeksin 239 artiklassa säädetään seuraavaa:

"1. Tuonti- tai vientitullit voidaan palauttaa taikka peruuttaa muissa kuin 236, 237 ja 238 artiklassa tarkoitetuissa tilanteissa, jotka:

– määritetään komiteamenettelyä noudattaen,

– johtuvat olosuhteista, joissa ei voida osoittaa asianomaisen syyllistyneen vilpilliseen menettelyyn tai ilmeiseen laiminlyöntiin. Tilanteet, joissa tätä säännöstä voidaan soveltaa, sekä tällöin noudatettavaa menettelyä koskevat yksityiskohtaiset säännöt määritellään komiteamenettelyä noudattaen. Palauttamiselle tai peruuttamiselle voidaan asettaa erityisehtoja.

2. Tullit on palautettava tai peruutettava 1 kohdassa tarkoitetuista syistä hakemuksesta, joka on esitettävä kyseiselle tullitoimipaikalle 12 kuukauden määräajassa siitä päivästä, jona tullit on annettu tiedoksi velalliselle.

Tätä määräaikaa voidaan kuitenkin tulliviranomaisten luvalla pidentää asianmukaisesti perustelluissa poikkeustapauksissa."

15 Tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2.7.1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL L 253, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 29.7.1998 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 1677/98 (EYVL L 212, s. 18; jäljempänä asetus N:o 2454/93), 869 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Tulliviranomaiset voivat itse päättää olla kirjaamatta tileihin jälkikäteen tulleja, joita ei ole kannettu, jos:

– –

b) tulliviranomaiset pitävät [tullikoodeksin] 220 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja edellytyksiä täyttyneinä ja jos toimijalta saman erehdyksen vuoksi kantamatta jäänyt määrä, joka voi tapauksen mukaan koskea useita tuonti- tai vientitoimintoja, on pienempi kuin 50 000 [euroa];

– –"

16 Asetuksen N:o 2454/93 871 artiklan ensimmäisessä kohdassa säädetään seuraavaa:

"Jos tulliviranomaiset 869 artiklassa säädettyjä tapauksia lukuun ottamatta joko pitävät [tulli]koodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan edellytyksiä täyttyneinä tai ovat epävarmoja siitä, koskevatko tämän säännöksen perusteet kyseistä tapausta, niiden on lähetettävä tapaus komissiolle ratkaistavaksi 872–876 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen. – –"

Tosiseikat ja oikeudenkäyntiä edeltävä menettely

17 Vuonna 1990 Tanskan viranomaiset antoivat eräälle yritykselle (jäljempänä maahantuoja) luvan maahantuoda tulleitta konttien rakentamista varten tarkoitettuja tavaroita sitä "tiettyyn käyttötarkoitukseen" perustuvaa menettelyä noudattaen, jota sovelletaan tariffi- ja tilastonimikkeistöstä ja yhteisestä tullitariffista 23.7.1987 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2658/87 (EYVL L 256, s. 1) liitteessä I, sellaisena kuin se on muutettuna 2.8.1989 annetulla komission asetuksella (ETY) N:o 2886/89 (EYVL L 282, s. 1), olevan II osaston A kohdan 1 alakohdan säännösten nojalla "sellaisten tavaroiden osalta, jotka on tarkoitettu käytettäviksi – – laivoissa,

veneissä tai muissa aluksissa niiden rakennus-, korjaus-, huolto- tai muutostarkoituksessa ja näiden alusten varustamiseen tai niihin kiinnitettäväksi käytettävien tavaroiden osalta".

18 Sen jälkeen, kun komissio oli 25.–29.3.1996 suorittanut tarkastuksen, se ilmoitti Tanskan viranomaisille, että lupa tuoda maahan kyseisiä tavaroita tullitta perustui sovellettavien säännösten virheelliseen tulkintaan, koska kyseisiä kontteja ei ollut tarkoitus kiinnittää laivoihin. Komissio vaati kyseisiä viranomaisia lopettamaan niiden soveltaman käytännön ja totesi, että kyseisten viranomaisten oli huolimattomuutensa perusteella katsottava olevan vastuussa omien varojen siitä määrästä, jota yhteisö ei ollut kantanut.

19 Tanskan viranomaiset ilmoittivat 30.12.1997 maahantuojalle komission kannasta, joka koski tiettyyn käyttötarkoitukseen perustuvassa menettelyssä annettua, konttien rakentamiseen tarkoitettujen tavaroiden maahantuontilupaa, tätä kantaa kuitenkaan hyväksymättä, ja tuontitullien soveltamisesta näihin tavaroihin 1.1.1998 lukien. Kyseiset viranomaiset suostuivat kuitenkin siihen, että tämä lupa jäi voimaan kyseisen päivämäärän jälkeen sillä edellytyksellä, että maahantuoja ottaa kantaakseen riskin siitä, että tullit voidaan vaatia maksettaviksi tullikoodeksin 204 artiklan nojalla. Tanskan viranomaiset päättivät tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla olla jälkikäteen kirjaamatta tileihin tuontitulleja, jotka oli maksettava ennen kyseistä päivää ilman, että komissiota olisi kuitenkaan kuultu tästä.

20 Tanskan viranomaiset peruuttivat 3.2.1998 maahantuojalle tiettyyn käyttötarkoitukseen perustuvassa menettelyssä annetun luvan, jonka ne korvasivat "sisäiseksi jalostusmenettelyksi" sanotussa menettelyssä annetulla luvalla. Maahantuoja kykeni siten edelleen maahantuomaan tullitta tavaroita meriliikenteessä käytettävien

sellaisten konttien rakentamista varten, jotka oli tarkoitettu kiinnitettäviksi konttialuksiin ja jotka myöhemmin vietiin maasta.

21 Komissio vaati 1.1.1998 ja 3.2.1998 välisen ajanjakson osalta 22.7.2004 päivätyssä kirjeessä Tanskan kuningaskuntaa maksamaan 1 479 016 DKK:n suuruisen summan, joka vastasi sitä tullien määrää, jonka osalta maahantuoja oli vapautettu tulleista tiettyyn käyttötarkoitukseen perustuvassa menettelyssä. Komissio katsoi 19.5.2004 tehdyssä päätöksessä REC 12/03 (jäljempänä päätös 12/03), että tullit oli syytä kirjata tileille jälkikäteen mutta että maahantuoja voitiin vapauttaa niiden maksamisesta tullikoodeksin 239 artiklan nojalla. Koska komissio ei todennut mitään virhettä Tanskan viranomaisten menettelyssä, se ilmoitti 21.2.2005 päivätyssä kirjeessä, ettei se katsonut Tanskan kuningaskunnan olevan vastuussa enää mainittuun ajanjaksoon liittyvien omien varojen maksamatta jättämisestä.

22 Komissio vaati 1.1.1994 ja 31.12.1997 välisen ajan osalta 9.11.1998 päivätyssä kirjeessä Tanskan viranomaisia maksamaan tullit, jotka niiden olisi pitänyt kantaa maahantuojan konttien rakentamisessa tarvittavien tavaroiden maahantuonnin perusteella, eli ilman korkoja 18 687 475 DKK:n suuruisen summan. Niinpä kirjelmien vaihdon päätyttyä komissio käynnisti EY 226 artiklassa säädetyn jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä koskevan menettelyn. Komissio vaati 31.1.2002 päivätyssä kirjeessä Tanskan kuningaskuntaa esittämään huomautuksensa, minkä jälkeen se antoi 31.10.2002 perustellun lausunnon, jossa se kehotti kyseistä jäsenvaltiota toteuttamaan kyseisen lausunnon noudattamisen edellyttämät toimenpiteet kahden kuukauden kuluessa lausunnon tiedoksi antamisesta.

23 Koska komissio ei ollut tyytyväinen Tanskan kuningaskunnan perusteltuun lausuntoon antamaan vastaukseen, se nosti esillä olevan kanteen.

Kanne

Asianosaisten lausumat

24 Komissio väittää, että Tanskan kuningaskunta ei ole noudattanut velvollisuuttaan todeta ja asettaa yhteisön käyttöön määrältään 18 687 475 DKK:a vastaavan summan, koska tämä on nojautunut tullilainsäädännön virheelliseen tulkintaan vapauttaakseen maahantuojan 1.1.1994 ja 31.12.1997 välisen ajanjakson osalta tuontitulleista tiettyyn käyttötarkoitukseen perustuvassa menettelyssä. Se vetoaa tältä osin asiassa C-392/02, komissio vastaan Tanska, 15.11.2005 annettuun tuomioon (Kok. 2005, s. I-9811).

25 Komissio korostaa, että jäsenvaltioilla on velvollisuus todeta yhteisön omat varat, vaikka ne riitauttaisivat yhteisön saatavat (em. asia komissio v. Tanska, tuomion 60 kohta). Sen mukaan Tanskan viranomaiset toimivat omalla vastuullaan pitäessään voimassa tulkintansa tiettyyn käyttötarkoitukseen perustuvasta menettelystä sen jälkeen, kun komissio oli riitauttanut tulkinnan vuonna 1996. Tanskan viranomaiset eivät ilmoittaneet asiasta maahantuojalle ennen 30.12.1997 ja laiminlöivät asetuksen N:o 2454/93 871 artiklassa säädetyn velvollisuutensa saattaa asia komission käsiteltäväksi, jotta tämä ottaisi kantaa tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan mahdolliseen soveltamiseen.

26 Komissio muistuttaa, ettei se katsonut Tanskan kuningaskunnan olevan vastuussa enää 1.1.1998 ja 3.2.1998 väliseen ajanjaksoon liittyvien omien varojen maksamatta jättämisestä. Päätöksellä 12/03, joka liittyy tuohon ajanjaksoon, ei siten ole merkitystä nyt esillä olevan asian kannalta.

27 Komissio katsoo 1.1.1994 ja 31.12.1997 välisen ajanjakson osalta, että käsiteltävänä olevan asian olosuhteet eivät eroa edellä mainitussa asiassa komissio vastaan Tanska annetun tuomion taustalla olevista olosuhteista. Erityisesti se kiistää väitteen, jonka mukaan maahantuojaan olisi kyseisen ajanjakson alusta lähtien voitu soveltaa sisäistä jalostusmenettelyä ja että tämän seurauksena yhteisölle ei olisi aiheutunut mitään vahinkoa. Komissio väittää nimittäin, että kyseinen väite nojautuu ainoastaan puhtaasti oletukseen perustuvaan päätelmään, ja se korostaa sitä seikkaa, että tullikoodeksin 114–129 artiklassa säädetyt sisäisen jalostusmenettelyn myöntämistä koskevat edellytykset eroavat täysin tiettyyn käyttötarkoitukseen perustuvan menettelyn myöntämistä koskevista edellytyksistä. Komissio lisää, että tosiseikkojen tapahtuma-aikaan sisäisen jalostusmenettelyn perusteella ei missään tapauksessa ollut mahdollista myöntää takautuvaa lupaa. Se katsoo siten, että Tanskan kuningaskunta ei voi vastuusta vapautuakseen vain väittää, että maahantuojaan olisi 1.1.1994 lähtien voitu soveltaa mainittua menettelyä.

28 Tanskan kuningaskunta myöntää, että tulliviranomaiset nojautuivat asiassa merkityksellisen lainsäädännön virheelliseen tulkintaan, kun nämä suostuivat soveltamaan maahantuojaan tiettyyn käyttötarkoitukseen perustuvaa menettelyä. Tästä virheestä huolimatta kyseinen jäsenvaltio katsoo, että nyt esillä oleva asia eroaa yhden keskeisen seikan osalta edellä mainitusta asiasta komissio vastaan Tanska. Tanskan kuningaskunnan mukaan yhteisö ei Tanskan viranomaisten tekemien virheiden perusteella menettänyt lainkaan varoja, koska maahantuoja olisi joka tapauksessa voinut saada vapautuksen tulleista sisäisen jalostusmenettelyn perusteella.

29 Tanskan kuningaskunta muistuttaa, että tuossa tuomiossa yhteisöjen tuomioistuimen suorittama arviointi nojautui talousarvion tasapainon periaatteeseen, jonka nojalla tulojen vaje on korvattava muilla omilla varoilla tai menojen korjaamisella (em. asia komissio v. Tanska, tuomion 54 kohta). Nyt esillä olevassa asiassa kyseistä tasapainoa ei ole kyseenalaistettu, minkä komissio itsekin on myöntänyt. Erityisesti päätös 12/03 osoittaa, ettei komissiolle aiheutunut vahinkoa 1.1.1998 ja 3.2.1998 välisen ajanjakson eikä 1.1.1994 ja 31.12.1997 välisen ajanjakson osalta.

30 Tanskan kuningaskunta väittää, että maahantuoja oli vuonna 1990 hakenut sisäistä jalostusmenettelyä, jonka se oli kelpoinen saamaan. Tanskan viranomaiset olivat asiassa merkityksellisten säännösten virheellisen tulkinnan perusteella tuolloin kuitenkin kehottaneet maahantuojaa hakemaan tiettyyn käyttötarkoitukseen perustuvaa menettelyä. Vaikka tiettyyn käyttötarkoitukseen perustuva menettely ja sisäinen jalostusmenettely ovat erilaisia, kyseisen jäsenvaltion mukaan maahantuojalle kuitenkin näin ollen taattiin vapautus tulleista.

31 Näin ollen, koska tulliviranomaisten tekemällä virheellä ei ollut vaikusta yhteisön talousarvioon, Tanskan kuningaskunta katsoo, ettei se ole jättänyt noudattamatta velvoitteitaan.

Yhteisöjen tuomioistuimen arviointi asiasta

32 Jäsenvaltioiden on todettava yhteisöjen oikeus omiin varoihin heti, kun tulliviranomaisilla on käytettävissään tarvittavat tiedot ja kun ne siten voivat laskea tullivelasta aiheutuvien tullien määrän ja määrittää velallisen, riippumatta siitä

kysymyksestä, täyttyvätkö tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan soveltamisedellytykset ja voidaanko asiassa näin ollen kyseisten tullien osalta suorittaa tileihin kirjaaminen ja tullien kantaminen jälkikäteen. Tässä tilanteessa jäsenvaltio, joka jättää toteamatta yhteisöjen oikeuden omiin varoihin eikä aseta vastaavaa summaa komission käytettäväksi, vaikkei mikään asetuksen N:o 1552/89 17 artiklan 2 kohdassa säädetyistä edellytyksistä täyty, ei noudata yhteisön oikeuden ja erityisesti päätöksen 94/728 2 ja 8 artiklan mukaisia velvoitteitaan (em. asia komissio v. Tanska, tuomion 68 kohta).

33 Nyt käsiteltävänä olevassa asiassa on riidatonta, että Tanskan viranomaiset ovat niiden syyksi luettavan virheen johdosta 1.1.1994 ja 31.12.1997 välisen ajanjakson osalta jättäneet perimättä maksettaviksi kuuluvat tuontitullit. Tämän virheen johdosta ne eivät ole merkinneet tileihin ja kantaneet jälkikäteen mainittuja tulleja tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohdan säännösten mukaisesti.

34 Siltä osin kuin myöhemmin on siten todettu, että yksi tiettyyn käyttötarkoitukseen perustuvan menettelyn myöntämiselle säädetty edellytys ei ole täyttynyt, tullikoodeksin 204 artiklan 2 kohdassa vahvistetaan maahantuojan tullivelan syntyvän sinä ajankohtana, jolloin tavara on asetettu kyseiseen menettelyyn. Sen jälkeen, kun lupa, joka maahantuojalle oli myönnetty vuonna 1990 mainitussa menettelyssä, oli peruutettu 31.12.1997 lukien, tämä ei voinut takautuvasti saada lupaa sisäisen jalostusmenettelyn perusteella. Näin ollen kysymyksellä siitä, olisiko tämä yritys voinut vuonna 1990 täyttää vaadittavat edellytykset luvan saamiseksi viimeksi mainitun menettelyn perusteella, ja siitä, olisiko omat varat voitu siinä tapauksessa perustellusti asettaa yhteisön käyttöön aiheuttamatta vahinkoa sen taloudellisille eduille, ei ole merkitystä.

35 Joka tapauksessa tältä osin on muistutettava, että yhteisön oikeussäännössä asetetun velvoitteen noudattamatta jättäminen merkitsee sellaisenaan jäsenyysvelvoitteiden noudattamatta jättämistä, eikä sillä, että noudattamatta jättämisellä ei ole ollut epäedullisia seuraamuksia, ole merkitystä (asia 95/77, komissio v. Alankomaat, tuomio 11.4.1978, Kok. 1978, s. 863, 13 kohta; asia C-209/88, komissio v. Italia, tuomio 27.11.1990, Kok. 1990, s. I-4313, 14 kohta ja asia C-333/99, komissio v. Ranska, tuomio 1.2.2001, Kok. 2001, s. I-1025, 37 kohta).

36 EY 10 artiklan osalta, johon komissio on myös vedonnut, ei ole tarpeen todeta yhteisön oikeuden mukaisten, niiden erityisempien velvoitteiden noudattamatta jättämisestä, joita Tanskan kuningaskunnan oli erityisesti päätöksen 94/728 2 ja 8 artiklan nojalla noudatettava, erillistä kyseisen artiklan määräyksiin sisältyvien yleisten velvollisuuksien noudattamatta jättämistä.

37 Näin ollen on todettava, että Tanskan kuningaskunta ei ole noudattanut yhteisön oikeuden ja erityisesti päätöksen 94/728 2 ja 8 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole asettanut komission käyttöön 18 687 475 DKK:n suuruista määrää omia varoja lisättynä 27.7.2000 alkaen laskettavilla viivästyskoroilla.

Oikeudenkäyntikulut

38 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on vaatinut, että Tanskan kuningaskunta velvoitetaan korvaamaan sen oikeudenkäyntikulut, ja koska Tanskan kuningaskunta on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla yhteisöjen tuomioistuin (kolmas jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Tanskan kuningaskunta ei ole noudattanut yhteisön oikeuden ja erityisesti Euroopan yhteisöjen omista varoista 31.10.1994 tehdyn neuvoston päätöksen 94/728/EY, Euratom 2 ja 8 artiklan mukaisia velvoitteitaan, koska se ei ole asettanut Euroopan yhteisöjen komission käyttöön 18 687 475 DKK:n suuruista määrää omia varoja lisättynä 27.7.2000 alkaen laskettavilla viivästyskoroilla.**

2) **Tanskan kuningaskunta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Allekirjoitukset